

HOE HET WOORD ONZE GIDS TE LATEN ZIJN.

Preek door Ds. Michael Gladish

In onze voorlezingen van vandaag bekeken we nog eens de zegeningen die aan hen beloofd zijn die de geboden van de Heer naleven, en we werden eraan herinnert dat we niet twee meesters kunnen dienen. Dat wil zeggen de duivel *en* de Heer, dus zijn we of *met* de Heer of we zijn *tegen* Hem. Tenslotte werden we toen in de Hemelse Leer aangespoord te zien dat er *twee manieren* zijn om de geboden te benaderen, en inderdaad al de leringen van het Woord. We kunnen dat of in naastenliefde doen of in een geloof gescheiden van naastenliefde. Als we een instelling hebben die op naastenliefde is gebaseerd dan zullen we de geboden van de Heer opsporen en gehoorzamen niet slechts omdat het *zo hoort* maar omdat we het *willen*, want we hebben de Heer lief. Zo zullen we bij voorbeeld de wet van de Sabbath eerbiedigen omdat dit een *genot* is en verrijking en vervulling geeft.

Het is niet altijd gemakkelijk om te zien hoe dit kan gebeuren, aangezien we niet altijd het soort van genoeg *voelen* dat samengaat met oprechte naastenliefde. Een gebed zoals van een vader van een zieke jongen in het Evangelie van Marcus (9:24) - "Heer, ik geloof; help mijn ongelooft!" kan bij ons natuurlijk een gevoelige snaar raken wanneer we ons afvragen hoe we nog beter in de geest en het leven van het Woord kunnen groeien. Met dit in gedachten gaan we nu naar Psalm 119, waar we eveneens een zeer toepasselijk gebed lezen voor het nieuwe jaar:

"Onderwijs mij, Here, de weg uwer inzettingen, dan zal ik die bewaren ten einde toe. Geef mij verstand, dan zal ik uw wet bewaren, en haar van ganser harte onderhouden. *Doe* mij het pad uwer geboden betreden...." (Ps. 119:33-35)

En nogmaals,

"Bevestig mijn schreden naar uw toezegging, laat generlei ongerechtigheid over mij heersen.... geef mij verstand, opdat ik leve." (Ps. 119:133,144)

Kunnen we ons niet allemaal vereenzelvigen met deze woorden? Hebben we niet allemaal het vertwijfelende gevoel ervaren dat als God gewoon de leiding over ons leven zou overnemen en ons dwong de dingen te doen waarvan we weten dat we die behoorden te doen, dat dan alles op de een of andere manier in orde zou komen? Wie onder ons heeft nooit tot de Heer gebeden om de greep die de een of andere zonde op ons leven had te verwijderen? En wie onder ons heeft niet het gevoel gehad dat als we het probleem nou maar beter *begrepen*, dan konden we ons concentreren op de oplossing en onszelf ervan bevrijden?

Maar wat als we *inderdaad* onze problemen konden zien in al hun omvang en bijzonderheden? Zou ons dit niet eerder de schrik om het hart doen slaan? We hebben het druk genoeg met slechts te concentreren op wat in het oog springt (zie GV 180).

Bovendien is het tegen de Heer's orde om ons ook maar ergens toe te dwingen; en Hij kan *niet* tegengaan dat ongerechtigheid de overhand over ons krijgt behalve als Hij onze volle medewerking krijgt. Tenslotte, het begrijpen op zich, kan niemand redden: de *wil* is de ware persoon, en alleen pas als de *wil* wordt beïnvloed worden we aangetrokken tot het goede of tot de zonde.

Hoe moeten we die Psalm dan opvatten? Hoe kunnen we hopen dat de Heer gebeden als dit verhoort? Hoe kunnen we daadwerkelijk geloven dat de Heer onze stappen zal leiden en niet ongerechtigheid de overhand over ons zal laten krijgen, of dat Hij ons voldoende

begrip zal geven ten behoeve van het eeuwige leven?

We staan op de drempel van een ander nieuw jaar. We weten, dat wat we ook eventueel gedaan hebben -- of ongedaan gelaten -- in dit afgelopen jaar, we behoren vaste voornemens te maken om slechts vooruit te gaan in de zuiverheid van duidelijke, overtuigende begeleiding van de Heer. Niets zou overwogen moeten worden zonder raad van Hem en niets zou beslist behoren te worden zonder wijsheid vanuit Zijn Woord. Alhoewel sommige kwesties hiervoor te onbelangrijk lijken, weten we ten slotte dat Zijn Goddelijke Voorzienigheid tot in de kleinste bijzonderheden bestuurd, en Hij zodoende een *interesse* heeft; Hij heeft in iedere beweging die we maken een rol te vervullen. Maar sommige beslissingen (sommige oorzaken, sommige gevolgen) komen direct van Hem, andere indirect. Dus heel vaak handelen we onder de schijn dat we het allemaal zelf doen, of ten minste, dat de wijsheid en inzet om uit te voeren wat we beslissen een andere oorsprong heeft dan de Heer (zie HV 8717-18). Er bestaat ook de schijn dat we met de vragen die we stellen naar het Woord moeten gaan (de oorsprong van waarheid) voor antwoorden... En dat is juist (in zekere zin), maar tegelijkertijd tonen de Geschriften ons dat de uiterste realiteit van geestelijk leven is, dat Goddelijke orde *onontkoombaar* is; het is een voorwaarde van bestaan. Dus in zekere zin nemen wij geen situaties naar het Woord; veeleer ontstaat iedere mogelijke situatie *vanwege* het Woord, dat is, vanwege de waarheid (HV 8717). We lezen,

“...In het volgende leven is alles mogelijk wat ontstaat vanuit orde, en alles wat niet vanuit orde ontstaat is onmogelijk. Goddelijke Waarheid, dat van de Heer uitgaat, maakt orde, ja, is orde. Daaruit volgt dat alles wat in overeenstemming is met Goddelijke Waarheid, in overeenstemming is met orde, mogelijk is; en alles wat tegengesteld is aan Goddelijke Waarheid, tegengesteld is aan orde, onmogelijk is” (HV 8700:2).

Wat dit betekent met betrekking tot het psalm en ook tot onze gebeden, is dat de Heer *daadwerkelijk* “onze stappen overeenkomstig Zijn Woord bestuurd,” en dat Hij ons *niet* door ongerechtigheid laat overheersen. Hij *geeft* ons het vermogen te begrijpen en daarom leven we. Voor Hem is het onmogelijk iets anders te doen; het kan eenvoudig niet gebeuren.

Maar als dat zo is, hoe staat het met al de ongelukken en onrechtvaardigheden in het leven? Hoe staat het met de overduidelijke tegenstrijdigheden tussen wat het Woord zegt en wat wij in werkelijkheid doen? Waarom is ons gedrag zo vaak “niet in orde,” en waarom moeten wij er zo’n *moeite* voor doen om ons eraan te onderwerpen?

De reden is dat het essentiële van al het menselijk leven, en uiteindelijk het essentiële van de Goddelijke Orde zelf, *liefde is*, en liefde kan alleen in vrije wil bestaan. Uiteraard, waar vrije wil bestaat daar kan goede of slechte liefde zijn, maar onafhankelijk welke kant het opgaat, de Goddelijke orde, voortvloeiend uit de WAARHEID, is de reeks van gevolgen die ontstaan uit de keuzen die we maken, onafhankelijk van wat hun hoedanigheid zou kunnen zijn. Het is de uiteindelijke realiteit, “zo is het nu eenmaal,” zoals ze nu eenmaal *moeten zijn* onder de omstandigheden.

Maar waarheid met betrekking tot het goede is uiterlijk. Het heeft te maken met de vormen die dingen aannemen. En dingen nemen verschillende vormen aan, afhankelijk van de liefdes die hen motiveert. Goede liefdes, die van nature edelmoedig zijn, verbinden en harmoniseren alles binnen hun strekking. Slechte liefdes, die egoïstisch en buitensluitend van nature zijn, schakelen uit en scheiden alles binnen hun strekking. Deze veroorzaken spanning en strijd, pijn, alle soorten van lijden, schijnbare ongelukken en verlies. Goede liefdes zijn positief; slechte liefdes zijn negatief. Goede liefdes zijn ontvankelijk; slechte liefdes zijn tegenwerkend.

De vraag is daarom niet of de Heer onze stappen zal besturen, of dat Hij ons in de macht van ongerechtigheid zal laten verkeren, of dat Hij ons het vermogen zal geven om te

begrijpen, maar of *wij* goede of slechte *liefdes* zullen hebben tijdens het ontvangen van Zijn *onvermijdelijke, onontkoombare, alom tegenwoordige, almachtige* waarheid.

Wat betekent dit allemaal? Als voorbeeld, laten wij ons voorstellen dat we ons in de een of andere moeilijkheid bevinden, misschien echt gevaar, en bij nadere overweging realiseren we ons dat we in een tegenwerkende staat zijn, in een egoïstische, jaloerse of kritische stemming verkeren. Laten we aannemen dat we onszelf verbitterd voelen, defensief of onzeker. Wat kunnen we doen? De Heer kan onze stappen niet beter besturen dan Hij al doet; Hij kan de macht van ongerechtigheid niet weg nemen zonder ons goedvinden en volledige medewerking; Hij kan niet nog meer vermogen geven tot begrijpen dan Hij al in het Woord gedaan heeft. Maar wat *wij* kunnen doen om al deze voordelen te ontvangen is, ten eerste, onze liefdes te onderzoeken - eerlijk in onszelf onderzoeken en kijken welk onderdeel van onze afschuwelijke ervaring ons enig soort van verdorven genoegens verschaft - en dan de zonden schuwen die we daar vinden net zoals we de lucht van rotte eieren zouden vermijden, want voor de Heer zijn ze weerzinwekkend.

Laten we opmerken dat we de liefdes niet kunnen veranderen; we kunnen de zonden niet veranderen; we moeten ze schuwen. Dat betekent letterlijk van ze wegrenzen. Dit is niet hetzelfde als onderdrukken of ontkennen wat de dingen alleen maar erger maakt. Dit is erkenning, het aanvaarden van verantwoordelijkheid voor de zonden, en de vastberadenheid verder te gaan, ze achter ons te zetten. De positieve kanten hiervan zijn de bewuste gedachten en verwachting van het goede dat het gevolg zal zijn van alle moeilijkheden, en in de tussentijd de oprechte inzet om aan anderen te denken en zorgzaam te zijn, daarmee de aandacht op ons zelf weg te nemen. We kunnen ook initiatieven nemen om manieren te ontdekken om aan hen om ons heen evenwicht en sterkte te brengen, zelfs aan hen die tegen ons lijken te zijn. Want als iemand werkelijk zondig is, is dat niet omdat hij tegen *ons* persoonlijk is, maar omdat hij tegen het *goede zelf* is. Toch vertellen de Geschriften ons doormiddel van een merkwaardige uitspraak dat “*zondige geesten kunnen het goede niet aanvallen, maar vluchten bij de eerste gewaarwording daarvan*; terwijl ze de waarheid *wel* kunnen aanvallen” (HV 8722:e). Deze tekst onderstreept de belangrijkheid van de natuur en kwaliteit van de liefde binnenin ons. “Zonde komt terug naar hem die zondigt, en wordt de zonde van de straf” (HV 8223). Aan de andere kant, “Niemand wordt ooit gestraft vanwege zondige handelingen die gedaan zijn voor een waarlijk goed doel” (HV 1936:3).

Wil dit zeggen dat een goed persoon nooit zal lijden? Nee... maar het lijden kan men aan, en het kan beperkt blijven tot onze zintuigen. En al zouden we het alleen maar eens proberen, misschien niet zozeer het volgen van een voorgeschreven order van buitenaf voor wat betreft de een of andere methode (want iedereen leest instructies afhankelijk van de staat waarin hij is, en zou deze net zo makkelijk kunnen gebruiken voor zelf rechtvaardiging dan wel voor verandering), maar eerder om de staat van onze liefde te zuiveren, om echte genegenheid voor anderen te ontwikkelen, om positief te reageren op de hartstochtelijke zorgzaamheid van de Heer voor ons. Dan zouden we voorbereid en in staat moeten zijn de gevolgen te aanvaarden van Zijn waarheid, Zijn orde en Zijn Voorzienigheid met diepgaand vertrouwen en vrede.

Vergeet niet, “... met het oordeel, waarmede gij oordeelt zult gij geoordeeld worden, en met de maat waarmede gij meet zal u gemeten worden” (Matth. 7:2). Ook, “Alles nu wat gij wilt dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus: want dit is de wet en de profeten” (7:12).

Merk goed op: “*Dit* is de wet en de profeten”. Wat heeft het voor nut om het Woord van de Heer te lezen en te bestuderen als we de onbaatzuchtige liefde die daarin aanwezig is alleen maar ontwaren in plaats van te ontvangen? Wat heeft het voor nut om te bidden dat de ongerechtigheid bij ons wordt weggenomen als we van ongerechtigheid houden en een onderdeel van ons vormt? Dat soort bidden is zelfmoord! Het is alsof we tegen de Heer

zeggen, "Dood me! Maak me een niets!" terwijl wat we werkelijk willen is verlossing uit de gevangenschap van geestelijke strijd en pijn. Tenslotte, wat heeft het voor nut om begripsvermogen te vragen als we in een staat verkeren die ons er toch toe zou leiden verkeerde interpretaties te maken? Nee, de eerste stappen zijn eens goed naar onszelf te kijken en trachten te zien wat we werkelijk lief hebben. DAN kunnen we naar het Woord kijken, en wat fantastisch is, ter plekke zullen we in helder detail zien de innerlijke kwaliteiten en logische gevolgen van iedere mogelijke omstandigheid, iedere mogelijke staat. Dus met een eerlijk gebed en oprechte toepassing van wat we in het Woord vinden zullen we in staat zijn de uitdaging van de hel tegemoet te treden en ons te verheffen boven de dingen die onze vrede bedreigen.

"Dit is de wet en de profeten". Overall, van Genesis tot zelfs in de Hemelse Leer toe, is de leer van het Woord niet alleen maar een gebruiksaanwijzing voor het hemelse leven, het is een geweldige *uiteenzetting* van de kwaliteit van leven in iedere staat die we kunnen meemaken. Het is een openbaring zowel aan ons als over ons. Toch is het maar een openbaring. We worden niet gedwongen om het te gebruiken, en als we het dan gebruiken *zouden* we het totaal verkeerd kunnen begrijpen. Dus het eerste wat we moeten doen is onszelf in de juiste stemming erover brengen, namelijk, nederig - gewillig zijn om over onszelf te leren en gewillig om te veranderen.

De Heer zegt Zelf: "Weest niet bezorgd over uw leven, wat gij zult eten of drinken, of over uw lichaam, waarmede gij het zult kleden. Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden" (Matth. 6:25,33).

Dit is de ware geest van het 119^e Psalm, en zoals in de ware geest van alle gebeden behoren we de Heer niet te vragen om iets te veranderen van wat Hij voor ons doet, of zou kunnen doen, maar eerder te vragen om de nederigheid en moed om de order te ontvangen die reeds in het Woord gegeven is, en dat is juist de conditie van geschapen leven. We behoren de Heer niet te vragen de uiterlijke omstandigheden van ons leven te veranderen los van enige interne verandering, want dit zou heel goed kunnen ontaarden in heiligschennis en het verlies van geestelijk leven. Maar we zouden moeten vragen om vrij te blijven van de zonde van trots, verwaandheid, jaloezie, verbolgenheid, zelfmedelijden, hebzucht, haat en meer van dergelijke zonden die in de weg staan van ons begrijpen wat werkelijk juist en goed is. Als we dan het Woord lezen, inclusief de Geschriften, kan ons de geestelijke verheldering en inzicht gegeven worden dat tot wijsheid van leven leidt. Dan zal het Woord waarlijk onze gids in dit nieuwe jaar zijn, en bovendien zal het lezen ervan geen bezwaar zijn, maar één van de grootste genoemens van het leven worden.

Want *daar* is avontuur; *daar* is drama en opwinding; *daar* is geschiedenis, profetie, spanning, romantiek, vonnis, angst, twijfel, geloof en moed - in kort de hele reeks menselijke emoties staat ter uwer beschikking. Maar vooral is *daar* het verhaal van ons eigen leven, zoals het is en zoals het zou kunnen zijn, met of zonder de hulp van de Heer. Het spreekt vanzelf dat dit belangrijk leesmateriaal is. Of het iets is wat we werkelijk kunnen appreciëren en zelfverzekerd kunnen gebruiken hangt van onze staat af.

Laat ons daarom nu deze nieuwjaars resolutie maken: laten we ons voornemen niet slechts het Woord te lezen en dit niet slechts in de Hemelse Leer te bestuderen, maar deze dingen te doen in de geest van naastenliefde, zoals de Heer ons dit schenkt. Zodat we onze harten toepassen tot wijsheid en tevreden zijn - volledig tevreden zijn - met Zijn barmhartigheid en Zijn waarheid.

Amen.

Lezingen: Deut. 28:1-20 / Matth. 6:24 en 12:25-30 / HV 1798:2-4)